

Sy-li spěwał,
Pilne dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Prez spar měrny
Čerstwość da.

Njeh ty spěwaš,
Swérne dželaš
Wšedny dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočni ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Ziwnosć je;
Ziwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa šo kóždu žubatu w Esmeralda lich cíj heverni w Budachinje a je tam sa schwórtlennu píchedplatu 40 pj. doštač.

19. njedžela po žwiatej Trojizn.

Jana 9. 1—5.

Akrystuš mjenuje šo žwétlo žweta. To praji wón tež w tej myßli, so chze wón roſjaſnicz, schto hréch skutkuje. Duž nam wulvži hudańczlo naſcheho žiwjenja n. psch. tudy teho wot naroda ſlepeho. Tak. mamy rjann wobras wot wulkeho wumjelza Rafaela s napismom „Píchebražnenje Akrystušowe“. Horkach je Akrystuš widzecz w njebjetkim žwétle a delkach wot czerta czwilowanym hólz w hubjenstwie žweta. Píchebražneny Akrystuš chze do naſcheho ſemjego hubjenstwa fe žwojim žwétłom nowu jaſnosć dacz a nam poſnacż dacz:

Wažnoſć czerpjenja w žiwjenju křeſtežjana.

1. So czerpjenje jeno s hrécha wukhadža, myßli njerom wucžobnikow.
2. Sbóžnik ſnaje hiſheče druhe píchiežiny, so Boža ruka jo ſczele.
3. Duž njeboj šo w ſrudobje, Akrystuš cze ſ žwétlu dowjedże.

1. Jeho wucžobnizy šo prascheja: „Mischtrje, schto je ſhreſchil, tón abo jeho starszej, so je šo ſlepý naſrodžil?“ So je ſlepocž ſczéhwk hrécha, nad tym woni njedwěluja, jeno to je jim njewěste, schto je ſhreſchil. To cžitasch w 90. a 50. psalmie.

Ale kaž židowſki lud, tak myßla tež mnoſy naſcheho cžaſa, so czerpjenje jeno s hrécha wukhadža. To pak je

njekſchecžijanska myßl. Husto je to wjeſzele ſleho žwědomnia nad hubjenstwom žobucžlowjeka, fotrež chze w towarzchu czerpjenja tež towarzcha hrécha wohladacz. To wukhadža i njelubosćiweho žudženja. Cžlowjek rad w kóždym czerwojazym wot Boha ſjawnje khostanego poſnawa. To je starý ſarijeſſki w naſ, kíž hordostnje ſo poſběhujo na wobezženeho dele hłada. Na drugim boku ſteji njewěrjaza ſtrona, fotraž do žaneho Boha njewěri. Wona ſ złyka hréch vréje a ujeſnaje žaneho ſwizowanja mjes hréchom a cžerpjennom, njepſchipoſnawa tež žaneho wotpohlada czerpjennja. Duž tež žaneho troſhta w czerpjennu njenamaka.

Tele ſtejnischęzo je hiſheče wjele nižſche hacž tak mjenowane židowſke ſtejnischęzo.

2. Do tajkeje cžemnoſće píchinjeſe Jeſuš žwétlo, hdynž wón ſzły ſamýſl czerpjenja ſjewi. To roſjaſnja jeho wotmolwjenje na praschenje wucžobnikow: „Ani tón njeje ſhreſchil, ani jeho starszej, ale so bych ſkutki Bože ſjewjene byłe nad nim.“ S teho wotmolwjenja naſhonimy, so Jeſuš hiſheče druhe píciežiny nimo hrécha ſa czerpjennje ſnaje, so bych ſkutki Bože ſjewjene byłe nad nim. Kak pak móža ſo ſjewicž? Píches ſlepocž ſamu na ſobi. Wón vyrbjeſche poſnacż, so ſu woczi a druhé starý Boži hnadny dar. To ſo ſamu wot ſo njerom, so móžesch rěczecž, widzecž a klyſhceč, ale wſchitko je Boža dobrota. Bože ſkutki ſo dale ſjewja píches wuhojenje ſlepego. Žadyn cžlowjek nadžije njemějſche, so budže tón hdyn widzecž móz, dokelž žadyn cžlowjek móz njemějſche, jeho wuhojicž. Wón pak bu wuhojeny. To běſche Boža wſchecžom. Ale to běſche ſjewjenje Božich ſkutkow, so Jeſuš jeho wuhoji. W tym ſo wón jako Mieſiač wo-

połaze, kotrehož je Bóh poßkał, czlowieków wumóz. Jezuś dyrbí dżelacž, dokelž je dżeń. S kózdom dnjom żo jažniſche ſwétlo wo Bożej woli k czlowiekam siewi. Niż, so wón ſlepeho muhoji, jeho na prénim měscze jako ſwétlo ſweta siewi, ale so wón ſwétlo roſſchérja wo ſeitſkim hubjenſtwje a w nim Božu luboſcziwu ruku nam poſnawacž dawa.

3. Tež my ſmy wobceženi se ſrudobu. Käk mamy ju njeſcz? Wona móže kroſtanje naſkich hréchow bycz, móže paſ tež k temu klužicž, so bychu Bože ſkutki nad nami siewjene byle. Duž mamy wulku pſchiſluſchnoſcz, so bychmy žo pruhowali, s czim ſmy to ſaſluzili. Ale hordostnje to czinicž njeſhmémym, ale poniznje w myſli: Božo, budź mi hręſchniſej hnadny! Pſchi tym paſ mōzemym žo tež troschtapoſneho ſſewjenja Khrystuſhowego ſwieſtelicž. Bóh chze žo nad nami ſſewicž jako dobręciwy, wſcheho-mózny, wumózazý Wótz.

Tak pſches ſwétlo, kotrež je w Jezuſu do ſweta pſchiſchlo, wſcho czerpjenje nowu wažnoſcz dostawa. Wono žo wužwobodža wot njeļuboscziwego žudžozeho ſatamanja ſweta. Wono naſ nuſuje kę khotremu ſamopruhowanju. Wono poſbehuje we wérje czerpjaſeho k klužobniſkej Božemu; wón jo Bože dla njeſze, so by žo Bóh nad nimi ſſewil. Tajke ſwétlo s wužwokoscze pomha czerpjenje njeſcz a je naſch ſylny troscht a kij w czerpjenju, nadžija, so budzemym pſches Jezuſa ſkónczuje pſches nóz dowiedžemi k węcznemu ſwétlu. Hamjeń.

Reformaziski ſwiedžen.

Njeboj žo, ty móliczke ſtadło; pſchetož waſchego Wótza ſpodobanje je, wam to kraleſtwo dacž. Luk. 12, 32.

W běhu 1500 let bu Jezuſowa nabožina s tak mnohimi czlowiſkimi pſchiſtaſkami a bědami napjelnjena, so žo jejne prénjotne ſrošmjenje a wopſchijecze pſchezo bóle vohubjowasche. Niž wſcho, ſchiož w biblij ſtejſeſhe, běſche ludej čitacž dovolene, s najmjeñſcha bu jejne wužiwanje w maczeſnej rěči ſakasane; tež njewosta wona wjazý to j e n i c z k e žórko bójſkeho ſſewjenja, ale jej buchu tež czlowiſke tradiziſe abo pſchidawki k buku ſtajene. — Žedny mózny biſkop w Romje běſche ſebi mjeno Khrystuſhowego ſastupjerja na ſemi pſchiſwojik a chyzſeſhe, so dyrbjachu žo pſched nim a jeho wuſasami khezor a ſralojo ſe ſwojimi ludami w poſkluſhnoſci pokorjecž a k najnižſhim ponizowanjam poſwolecž, w Božej wjeczerni ſo jeno khléb podawasche, ſichtož pjenjeny poſkiczesche a derje placzene mſchě čitacž dawaſche, dosta wadacze hréchow, Boža maczeř Marija, jandželjo a ſa ſwiatlych džeržani czlowiekojo dyrbjachu ſo ſ modlenjom čeſczič. Puczowanja na wožebje ſwiate měſtna, ſamo do Jeruſalema buchu k dozpicžu ſbóžnoſče pſchikasane, žiwiſjenje w ſamocze a w ſloschtrach ſo jako wožebite ſredki k Božej ſpodobnoſci poruczesche, ſa dusche ſemrjetich ſo Bože mſchě džeržachu, so bychu žo ruczischo ſ čiſczi wuſohle, duchownym bu mandželſtwo ſakasane, žydom ſakramentom ſo wérjachu a poſkad dobrych ſkutkom ſemrjetich ſwiatlych, kotrež pod bamžom ſtejſeſhe, ſi kotrehož mózesche tutón w ſpodobanju a ſa pjenjeny ſi duchownymi ſubkami mjenje wobdarjenym něſto wudželecž, a ſ tym wſchém bu měſchniſtu móz data, pſched kotrež ſwét rjeſeſhe. Duž pſchibi 31. ōktobra 1517 M ē r c z i n L u t h e r na hrodoſku zyrkej we Wittenbergu 95 ſadow, w kotrechž wón wožebje Jana Tezelowemu wiſowanju ſ wotpuſkom, ſo w Saſſkej pſchezo dale roſſchérjazemu, napsheczo ſtupi. Tež w Budyschinje předowasche Tezel tehdy pſched ſerbſko-katholſkej zyrkwji, hdžež

nětk ſ dopomjiecžu na to ſamjeñtny ſchiz ſteji. Käk wulki woheň ſahori Lutherowu wuſtup hnydom wſchitke wutroby. To hacž doſtal poduſchene pſomjeſchlo duchowneje ſwobody žedžiwoscz po čiſtym Božim ſłowje powſchitkownje witasche.

Rhudý mnich Luther a jeho bojassliwy pſcheczel Melanchthon, tutón miłosziniw Melanchthon, buſchtaj ſ reformatoromaj zyrkwje.

— Pod ſchitom nadobnych ſromnych ſakſkych wjeſchow da nam Luther čiſtý evangeliſ Khrystuſhowy ſaſo, pſcheloži bibliju do němskeje maczeſnej rěče, ſpiža naboženſte knih ſa wuežerjow a mužomzow (wulki a mały katechiſmuſ), da naſtorč ſ ſběhnjenju ſloschtrow, poſaſowasche na teho jenieſkeho ſastupjerja zyrkwje, kotrehož maju kſhesczijenjo mēč: na Khrystuſha, wotſtroni wotpuſk, ſaſoži ſchule, ſriadowa Božu klužbu, ſo móžachu czlowiekojo we njej Boža w duchu a woprawdze čeſczič, — a taž njeſožesche ſo wožebje Luther, tónle muž Boži, kij ſo na prawdoſcz ſwojeje wěžy ſložowasche, ani ſ pjenjesami, ani ſ mozu, abo ſ leſczu wot ſwojego ſnutſkownego pſchekwědczenja pſchinjeſcz. Pſches to paſ bu wón ſohnowanje czlowieſtwa, kotremuž ſo kózdy pſcheczel wérneho ſicheſczijanſtwa hſic和平 ſutrobnje džakuje ſa tu njeſkóncznu vrózu, kotrež wón na ſo wſa. Tež ja ſo jem ſakſku. kij mam ſwoje ſyke bohatſtwo we ſwojim Bosy a Šbóžniku, ſo móžu něſto ſam w lubym Božim ſłowje čitacž, w katechiſmu ſuňacž, ſkto mam wěrič a czinicž, ſo ſym wot wojoſcze pſchiměry wužwobodženy, a ſo mam bjes czlowiſkeho ſredniſtwa pſchikad k ſwojemu Wótzej. A tehoſla ja dženža, ſ džiwanjom na tute mnohe dobroty, k Božej ſhwalbje a k węcznemu džafej ſpěmam: Hdžž woni woſmu nam wſchě čaſne ſubla tam, dha ſ teho nimaju wſchak ničo k lepſhemu, n a m d h r b i n j e b j o w o ſ t a c z!

K. A. F.

Na reformazijski ſwiedžen.

Hlós: Jed'n twjerdy hród —.

O Jezu, ſwojoh' ſtadka ſy
Ty jeńcžka wéraña hlowa;
Mly do tebie ſo ſhowam
Kož hołb ſo w ſkale ſhowa.
Nam ty tež ſkala ſy;
Duž bjes strachosče ſmy,
Hacž ſwét tež rwpadnje
A na kruchi wſchón dže,
Sdžerž pſchi ſebi naſ, Khrysteſe!

Njech twoje móliczke ſtadleschko
Te tebi porucžene;
Njech mjes ſobu a ſ tobu ſo
Pſchez' namka ſiednocžene.
Sdžerž ſlowo, kſcheczenizu,
Tež wjeczter Knjeſowu
Pſchez' čiſtej, Knježe, ſam;
Haj, k ſbóžnom' troschtej nam
Hacž do ſónza jej ſhowaj.

Nam pomhai, ſo ſo wobſtajnje
Czi k klužbje namakam,
A ſo my ſwétlo ſbóžnoſče
Sſej ſwěru ſwěczič damy
Tu k wérnej poſueſe
A k prawej dowérje,
Tak hréchi pſcheczimy,
Sſo tebi ſwjeſzimy
Käk ſaleži ſo twojim.

Njech my sa twoje školo wschak
Rad wschitko woprijem;
Czini kroblach, wjedzach naž tak,
So wschon kschiz pšchenjezem.
Daj nam tež wobstajnosz,
So wjedz'le ani šlošz
Naž dželicz njemóža,
Hacž my džen dobheža
Tam kwoeczim ras s tobu.

Sso kamil nad kwojim kscheczanstwom
A pšchispoč stado kwoje;
Budž th kiam jemu s bědžerjom,
So sawostanje twoje.
Ach, pohorschenja ſdal
A njepſcheczelow ſwal,
Tež wobrocž bjesbóžnoh'.
A roſlein hordeho;
Czini, keneže, kónz kwocej nufy.

O Jezu, tebje prožym
W twojim lubym mjenie:
Naž wužlych, wſchehožmilny th,
Rjekn haj na posdychnjenie.
Ssh-li th Jezuž mój,
Dha kym tež, Jezu, twój.
Ach, ſdžerž, ſhtož klobiſch nam,
A ſpožež, so tu a tam
Czi cjeſež a khalbu dám!

Jan Mentzer.

Sserbaj

abo

Šhtož kypasch, to mjelesch.Povjedańčko sa Sserbow
wot

Dra. Pſula.

1. ſtam.

„Jednaj ſo s hórkim tym dyrbjenjom,
Kíž naž nětko dželi!“

W Sserbach leži wjež Wjerbicžka, hdžej pódla někotrych
burów a khežnitow luczi khežkarjo býdla a žanyh krafnych dnjow
njewužiwaju. Tola ſpolojnosz jím jich žiwjenje poſloža: jich
bérny (fulli) jím tak derje kłodža, kaž bohacžkej pječenje, a jím
ſo po ſprózniwym džele na kłomischczu wjele lěpje wotpoczuje
dyžli njemérnemu prósdińku w moschlówym kožu. Jím ſu njeſna-
jomne potrjebu, kotrež w bohatych wžach a w hordych městach
knježa a ludžom žiwjenje njeſpodobne činja. Tich přenja myſl
rano je wutrobne ſdychnjenje k Bohu, a jich poſlednja myſl
wječor je nutrna modlitwa k temu, kíž jím khléb wobradža a jich
pſched strachotu a njeſbožom ſakhowje. Woni s džakom kwoj
wschón khléb k ſebi bjeru.

Pſched wjele lětami běſche we Wjerbicžach khežkar s mjenom
Michał, kotrejuž ieho ſtajneje ſprawnoſež dla Michał Prawda
rěkachu. Tón mužik mějeſche dweju kymow, Žana a Žurja,
dwójnikow, kotrejuž běſche kwoeru do ſchule ſkał a tež doma
k wschemu dobremu napominał a džeržał, ſo byſchtaj naukuňkoj,
Bohu a dobrým člowjekam ſpodoſne žiwjenje wječz. Boh tón
knjež paſ dawasche jímaj ſpěchne a wječeke thče na čeče a na
duchu, tak ſo jeju ludžo ſa starscheju džeržachu, hacž woprawdze
běſchtaj.

„Mojej kymaj“, Michał jene popołdnje k nimaj rječny, „jutry
kym kwoeczili a tón džen je nimo, hdžej ſtaj ſchulu wukhodžikoj
a kwoj kscheczeniſki ſlub ponowikoj. Ža kym ſo dotal kwoeru ſa
waju ſtarak a waju ſ Božej pomožu ſežiwit, runjež mějachmy
druhdy jeno maše kufki Božeye wobradž. Ale nětko je ſo čaž
pſchiblizik, hdžej dyrbtaſ ſamaj hladacž, ſak byſchtaj pſches ſwet
pſcheschkoj. W nascej wžy je maše ſaſkužby, a tehodla njebu-
džemh móz hromadže wostacž. Spytajtaj, kwoje ſbože mjes zuſyimi
ludžimi: czechňtaj ſa Drježdžany. Tež tam budžetaſ w Božej
ružy! Nichto njevě, hdže ieho ſbože pyta. Mi je, kaž by rječ,
ſo budžetaſ ſo mi w rowje hiſchže džakowacž, ſo kym waju do
zuſyih ludži póžlaſ. Spytajtaj w Božim mjenie!“

Macž, ſ mjenom Marja, běſche pſchipožkuchovała, ſhto nan
k kymomaj rěczeſche, a ſwetle kylsy ſo jej ſ wocžow ronjachu.
„Mojej kymaj!“ džesche, „mojej kymaj! wój wote mnje pónđe-
taj? To mi pſches wutrobu dže kaž mječ! Mojej kymaj, mojej
kymaj, ſak mklodaj! Štoto budže mjes zuſyimi ludžimi ſ wamaſ
derje měnicž, ſhto ſo ſa waju a wo waju ſtaracž? O kſudoba,
kíž naž muſuſeſh, ſo roſenecž! . . . Nowy nowal kylſow po-
dužy ieje hłóž, ſak ſo njebožesche dale rěczeſ: jejne ſchęſkanje
paſ ſónza bracž nočyſche.

Tako macž taſle w kylſach pkuwasche, taj hólzaj a nan tež
njehnucži njevoſtachu, ale wschitkim bu ſrudno woſko wutroby, ſo
dyrbja jedny druheho wopuſchczicž a ſo njevidža, hdž abo ſak
ſo ſaſo wohladaju. Tola nan ſo najprěni ſmuži a džesche:
„Macžeri dajtaj ſo wuplaſacž, mojej kymaj; to je najlepſcha po-
mož pſchecživo želbhežu; wój paſ budžtaſ ſměrnaj a kroblého
dowěrjenja, ſo Boh, kíž ptacžki pod njebjom ſežiwia, na waju tež
w dalokosži njeſapomni, a ſo budžetaſ wſchudže pſched jeho
wocžomaj a pod jeho ſakitanjom kſudžicž.“

Jan Žurjej ſiwny, a woteňdžechtaſ wobaj won do ſerkow, kíž
njeſaloſko khežki ſtejachu. Duzy Jan rječny: „Turko, ſak je naju
macžerka tola ſrudna! ſak mi jeje žel čini! Derje, ſo je jej
nan k wofjewiſ, ſhto dyrbimoj — abo ně — ſhto chzemoj. Nje-
porědko kym ſo roſrěčzowala, ſo chzemoj w zuſbje khléb ptyacž
jako klužobníkaj; ale kóždy čaž mi wutroba ſpadowasche, hdž
myſlach, ſak budže macžerka ſrudna, ſhoniwſhi, na czo džemoj.
Nětko wě, ſhto ſo ſtanje, a po ſetrětých kylſach namaj kwoje
žohnowanje na pucž wěſeze njeſapowje! . . . Pónđemoj — pón-
džemoj, bratsiko! bóřy — bóřy! Žel drje mi je, nanka a
macžerku wopuſchczicž; ale hłóž we mni mi pwyeda:
„Dži! dži!“

Taſle rěčzo běſche Žan ſe kwojim bratom na hoke měſtno
w ſerkach pſchischoł, a jaſne ſlōnečko ſo nad nimaj na Božim
módrým njebju blyſchczesche. „Ach, ſak wulki ſy, Božo, a
krafny!“ džesche Žan ſtuknýwſhi ružy. „Pohladaj na naju ſe
kwojeje wýzopeje kwojatnižy a wužlych naju ſdychowanje we
kwojej njeſkóncznej ſtwórbje! Budž namaj wóz a pſchewodžer
na wschón pſchichod!“

Do tutých kłowow ſwonu ſuſodneje zytkwje ſaklinęſachu.

„Th ſy čuežiwa duscha, Žank!“ prajeſche Žurij. „Ja myſlu
kaž th, a proſchu Boha wo pomoz kaž th; ale taſle hnucze
wutroby mi njeje date, ani taſle ſkowa! Maſch wucžer wſchak ſo
druhdy nad twojimi rěčemi dodžiwacž njebožesche. — Ale wróć-
moi ſo, pohladacž, ſhto macžerka čini, naju wboha macžerka!“

Macž běſche ſo ſpolojika, runjež hiſchže želniwje na kwojeju
kymow hladosche.

Wſchitko to poda ſo ſobotu, a tónkamžny wječor hiſchže
Žan a Žurij kwojej brémjeſchzny wjaſaſchtaj, hotujo ſo na pucž
ſa Drježdžany.

Njeđželu dpołdnja paſ wſchitzh, ſtarſchej a kymaj, ſe mſchi
džechu, ſo býchu tam, kaž ſo ſdaſche, na dlejschi čaž po ſledn

krócz hromadze Bohu požlužili. Duchowny przedowaſche wo tej myſli: „Bóh ſwojich džiwnje wodži”, a wſchitz buchu psches jeho ſłowa jara natwarjeni. Na dompučzu paſ Žan džesche: „Budź tu božemje, ty luba zyrkej, hdźež ſmói byłoj kſchczenaj a hdźež ſmói kſchczeniſki ſlub ponowilko! Wróćimoſi ſo po czaſu domo, dha noju ſaſo horje wſmi do ſwojeju rukow.” Žurij pſchistoiſi: „Hamjeń!”

Póndzelu rano ſahe běſchtaj naſchej pachokaj na puć hotowaj. Macz hižom zyku nóż njebe wjele ſpała, dokelž pſcheto ſrudna a staroſciwa na jeju wotkód myſlesche. Nětlo rano paſ ſaſo w njewurjeknjenych ſylach pkuwaſche, jako Žan prajesche: „Mó dha budźtaj tu božemje, lubaj starschej! Wutrobny džak ſa wſchitku dobrotu. Njeſtarajtaſ ſo; Bóh noju powiedźe!”

Macz wobeju ſ ſebi ſczeſe, a město ſłowow jeje ſylu rěčzachu.

Nan ſynow khetry ſruch pſchewodži a napoſledku rjeſny: „Dha džitaj božemje, lubaj ſynaj; Bóh waju pſchewodž dale hacž ja. Pomyltaſ na waju starscheju, kiž wamaj ſwoje žohnowanje na puć dawamoj. Njebudźtaj ſrudnaj, ale ſwucztaj ſo ſ teſi myſli, ſo njemóžem ſtajnje hromadže bycz. — Wuziwaſtaj do- wolenego wjeſzela, ieli ſo ſo wamaj taſ trjedi, pſchetož tež wjeſzela nam Bóh ſczele; ale wuziwaſtaj wſchitko ſ roſomom a ſ měru. Hdź ſmějetaj wutrobu połnu, dha ſebi wupowiedajtaſ ſwoju radoſež a ſwoju žaſoſež, a ſhromadnje budźtaj ſebi kwer- naſi towařſchej kaž dotal. — Njeſabudźtaj, ſo ſtaj Sſerbaj! Kęčtaj ſerbſki, ſakhowajtaſ ſerbiske waſchnja, a jako Sſerbaj ſo ſtajnje na to dopomítaſ. ſo Sſerbio dobre pocžinki a prawdu lubuja! Wróćtaj ſo jumu jako dobraj Sſerbaj! Skončnje paſ wſchitko, ſchtož dyrbitaſ ežiniež a ežehož mataj ſo wostajiež, chzu wamaj wuprajicž ſ tym bibliſkim hróncžkom: »Sſwoje žiwe dny měj Bóha pſched wocžomaj a we wutrobje, a hladaj ſo, ſo do žaneho hrécha njeſwolisch a nježinisch pſchecžiwo Bożej kaſni!« — Dha khotźtaj dha božemje, lubaj ſsynaj! Bóh daſ, ſo bychmy ſo ſtrowi a wjeſzeli ſaſo wohladali!”

„Daj to Bóh, lubn nank!“ Žurij rjeſny. „Maczery hifchče wjele dobreho!”

„Haj, maczery hifchče wjele dobreho!“ džesche Žan ſe ſylo- wathmaj wocžomaj.

Po tych ſłowach ſebi ruzy ſawdachu, a nan ſo wróći.

(Pſchichodnje dale.)

Sle plodn.

Schtož ežlowjek ſyje, to wón tež ſněje. Nashe ſlukti ſu wuſhyw, a jich ſczechwki dyrbimy ſnjeſež. Tola ſczechwki ſu husto doſež jara njewidomne, a dołho traje, předy hacž Bóh hréch ſhota, Někotry hižom ſa czaſ młodoſež ſymjo wuſhywa, ale husto lěta ſańdu, předy hacž ſymjo ſkadhza. Tu je džeczo, fotrež ſymjo wuſhywa: maczeryne ſylu a nanowe ſkóržby, a to je jara ſly wu- ſhyw. Hdź ſo tež Bóh dołhim lětam nad nim minjeſež dawa, ſymjo, fotrež młodženž abo knježna wuſhywa, wěſeſe ſefkhadža, hdź tež w poſdžiſhim ſiwiſenju. W Budyſchinje běſche ras muž ſiwi, fotrž na ſwoje ſtare dny wjazh dželacž njeſožeſche a dyrbjeſche tehoodla poła ſwojich džecži wuſhov pſtacž. Dokelž mějeſche neſchtó pjenjes, tež wopramdže poła jeneho ſ nich pſcheyt ſamaka, fotrež paſ ſ nim jara ſle ſakhadžesche. Wón w jenej ſomoržy pod třechu bydlesche a mějeſche lědma thudobne lehvo. Druhdy drje wón ſdychowasche, pſchetož wón mějeſche husto hłód czerpicž a běſche jara džakowny, hdź ſo jemu neſchtó pſchinjeſeſchu. Taſo ſo jeho nechtó, kiž jeho wopnytowasche, ras wopraſcha. hacž ſo nadžiſa ſbóžnoſež doſtač, wón ſ pſchekraſnjenym woblicžom wotmolwi: „Haj, teho ſo pſches Božu hnadi nadžiſam!“ A jako

wón jeho wobžarowasche, ſo ſo jemu taſ hubjenje dže a jeho ſamžne džecži ſo taſ nad nim pſchekraſnjuja, wón ſdychny a džeſche: „Haj, Bóh hréchi mojeje młodoſež domapryta; ja ſyム ſo pſchecžiwo nanej a maczeti ſam jara hubjenje ſadžeržaſ, a nětlo je to mi pſchischi, ja mam pod mojimi džecžimi czeſko czeſpicž. Ale to je Boža hnada, pſchetož ja ſyム pſches to ſ pōſnacžu ſwojeho hrécha a ſ polucze pſchischi; nětlo wěm, ſo je ſiwi Bóh na njebiu, kiž wſho wodži. Ta ſo jeno na Žeſuſowu ſaſlužbu ſpuschczam, pſches nju nadžiſam ſo, ſo wodače doſtanu.“

Tónle starz w poſku domo džesche a ſo horka Bohu ſubemu ſenjeſej wěſeſe bble džakuje ſa czeſke dny a hodžiny, w kotrychž je wón ſ wérje a ſ pōſnacžu pſchischi, dyžli ſa dobre dny na ſemi, hdź ſe wón bjesbóžne ſiwi. Hdź czeſke czaſy ſa tebje pſchikadžeu, luby čitarjo, dha ſpominaj na ſwoje hréchi a ſroſhym prawje, ſo čhe eže Bóh tón ſenje ſ vokucze ſbudžicž, dokelž wón po ſwojej luboſci nočze, ſo by tn ſhubjeny był.

F.

Žiwiſenje a ſbóžnoſež w Žeſuſu.

We ſanym druhim ſbóžnoſež njej,
Tež ſane druhé mjenou
Njej w ſwěcze date ežlowjek, ſ
Nam pomha Žeſu ſ jeno;
Haj wón, naſch ſbóžnik jenicežki,
Te puć a wodžer ſ ſbóžnoſeži,
Hdžež měra palmy wěja.

Naſch dołh dže Žeſu ſ ſaplaſci
A wukupi naž ſ hele,
Hdź na ſchizu ſmjerč pſchecžerpi
A wusta marthy wjele;
Wón wumó naž ſe ſwojej krwju
A wobleſe naž ſ prawdoſežu,
Š tym wujedna naž ſ Bohom.

Wón Žeſu ſ jeno njerěka,
Wón ie, ſchtož mjenou praji;
Wichak pomož, troſt wón ſa naž ma,
Hdź hrécha móz naž daji.
Haj, ſlutk je ſ mjenom pſchesjene:
Wón pyta, ſchtož je ſhubjene,
A dusche ſbóžne ežnai.

Njech mjenou Žeſu w duſchi mi
Duch Boži pſchekraſnjuje;
Sswet to, ſchtož wono ſnamjeni,
Wichak ženje njeſacžuje.
Kaſ moħł tež roſom ſapſhijecž,
Schtož bójſki blyſhycž ma roſhwětſecž?
Ně, ſa ſwet je to tajnoſež.

Ač, njech ſo mjenou Žeſu ſa
Kaž ſkónzo we mni jaſni,
So w možy jeho wuſnama
Mi wutroba ſo kraſni!
Dha haſnu hrécha třichnoſež
A Boži měr mi w duſchi ſeſe,
Haj, dha ſyム ſbóžný! Hamjeń.

F.

Listowanje: k. lic. fararjej Mrózakej w Hrodziſcu.
Posełka ſo w bližšim čidle woćiſci. **Redakeſia.**

Nakhwilny zamolwity redaktor: K. A. Fiedler.
Čiſceř a nakładnik: M. Smoleř.